

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 100 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 90 Lei, până la 200 de cuvinte 120 Lei, de aci în sus 150 Lei
Pe jumătate de an 50 „		
Pe un pătrar de an 25 „		
Un număr 2 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 150 Lei.		

Cuvântarea

Prea Sfinției Sale Episcopului nostru diecezan Dr. Iosif Tr. Badescu la deschiderea Sinodului Eparhial.

Christos a înviat!

Domnilor deputați!

Suntem adunați la a treia sesiune sinodală a periodului al XIX din viața noastră constituțională, începută cu sinodul eparhial întrunit la Dumineca Tomei a anului 1870. Mare a fost bucuria Bisericii vii, a înaintașilor noștri, când în urma stăruitoarelor și grelelor lupte purtate de nemuritoriul mare Arhipastoriu Andrei Baron de Șaguna și a conlucrătorilor Săi, s'au văzut în sfârșit la adăpost constituiți în organism viu pe temeiul Statutului organic. De aci înainte viața bisericească a luat un nou avânt de înaintare și întărire prin armonia conlucrării a clerului și poporului. S'a lucrat cu dragoste în mod desinteresat în mica noastră cetățuie bisericească ocrotită de Statutul organic, spre binele și înflorirea vieții noastre bisericești și naționale. Zile de sărbătoare înălțătoare erau Duminecele Tomei, în cari reprezentanții clerului și poporului se întruniau în sinoade eparhiale la centrul Eparhiei noastre pentruca prin luminile lor să ajute și asigure propășirea și înaintarea așezămintelor noastre bisericești. Ne aflăm în plină dezvoltare culturală și materială când a erupt înfricoșatul războiu în decursul căruia stăpânitorii noștri seculari, cari nu puteau vedea cu ochi buni propășirea noastră, conduși de dorințe absurde și chimere, începură a făuri planuri de încătușare a vieții noastre bisericești culturale. Dumnezeu însă a voit altcum, căci războiul s'a terminat cu înfrângerea stăpânitorilor noștri seculari.

Trecând furtuna războiului am intrat în o fază nouă a vieții noastre bisericești. Metropolia noastră era biserică independentă, autocefală și prin dărâmarea hotarelor nefirești ce ne despărțeau de biserică ortodoxă română din vechiul Regat, din Patria Mamă, ea a intrat în mod firesc în legături strânse cu aceasta. Biserica noastră metropolitană n'a înțeles să se lege de independența, autocefalia ei, ci în mod firesc, logic s'a contopit cu Biserica din Patria Mamă, cu atât mai vârtos, căci cu drept cuvânt putem afirma, că legăturile de unitate sufletească n'au încetat nici odată.

Așa fiind, s'a arătat necesitatea unei noi organizări bisericești, care să cuprindă întreaga biserică ortodoxă înregită și mărită prin alipirea bisericilor din teritoriile eliberate și alipite la Patria Mamă.

Această organizație s'a înfăptuit prin legea și statutul de organizare din 6 Maiu. 1925.

Deci, domnilor deputați, cu Sinodul nostru actual, care de astădată nu s'a întrunit în Dumineca Tomei, ci astăzi în Dumineca Samarinencei, pentruca astfel și la noi să se țină Sinodul în una și aceeași zi cu Adunările eparhiale din Eparhiile din Vechiul Regat, din Basarabia și Bucovina, — se încheie un period istoric din viața bisericii noastre din Banat, un period de 61 de ani dela reînființarea Episcopiei, eră de viață constituțională de 56 ani, un period plin de însuflețire, de muncă desinteresată, un period de colaborare trătească a clerului și poporului, un period de continuu progres pe terenul bisericesc-cultural, un period ilustrat de primul Episcopat reînființatei noastre Episcopii, de nemuritoriul Episcop Ioan Popazu, organi-

zătorul Eparhiei noastre, bărbat înzestrat cu inimă nobilă, înflăcărat român, Arhiereu devotat cu trup și suflet bisericeii și neamului, luptătoriu neobosit pe lângă marele Mitropolit Șaguna, pentru câștigarea drepturilor noastre bisericești și naționale; bărbat cu simțăminte naționale intransigente și rezolute, cari nu cunosc tergiversări mare binefăcătoriu al Eparhiei Sale, a noastre, căreia i-a lăsat toată averea ilustrat de actualul fericit și Inalt Prea Sfințit Patriarh Dr. Miron E. Cristea, carele a trecut dela modestul nostru Tron episcopesc la mărețul Tron al Arhiepiscopiei și Mitropoliei din București, acum al Patriarhiei României.

Așa fiind domnilor deputați, nu fără emoție sufletească și duiosie voiu fi în mijlocul D-Voastre, ca Urmaș legitim al înaintașilor vrednici Arhieriei amintiți pentru a deschide sesiunea a treia, ultima din periodul al XIX, iarăși ultimul, întrunită pe baza statutului organic legea noastră bisericească ocrotitoare în timpuri de restriște, când deși, băstinași și cetățeni loiali totuși eram primiți cu neîncredere, dacă nu cu dușmănie, în propria noastră casă. Zic nu fără emoție sufletească și duiosie, conșciu fiind de însemnătatea monumentului istoric în care ne aflăm și, care va trece în istoria noastră bisericească națională ca un monument etern de demarcațiune între două faze sau epoci ale vieții noastre bisericești. Istoria nepărtinitoare este chemată să-și spună cuvântul său asupra trecutului.

Astăzi porțile viitorului ne stau deschise, suntem liberi și dela vrednicia noastră depinde progresul și bunăstarea bisericeii noastre ortodoxe, și în special a bisericeii noastre eparhiale carea fără îndoială va prospera dacă va domni între noi dragostea frățească și armonică conlucrare a clerului și poporului credincios, și respective a reprezentanților lor despre ce nu mă pot îndoii. Noua lege de organizare bisericească are la temelie principiile statutului nostru organic și astfel și în noua organizație ne aflăm pe teren nouă bine cunoscut, și putem privi cu liniște în viitoriu.

În ce privește starea actuală a Eparhiei, D-Voastră veți binevoi a lua cunoștință din diferitele rapoarte ce Vi-se vor prezenta din partea Consistorului. Din parte-mi trebuie să accentuez

cu multă îngrijorare, că aici în centru, se simte mult lipsa personalului suficient, fiind asesorii consistoriali referenți și secretarul consistorial, care prevede și agendele senatului bisericesc, însărcinați aproape peste puterile lor fizice. Și la oficiile ajutătoare se simte lipsa de personal, ne lovim însă în marea scumpete ce bântuie și în lipsa de locuințe cărora nu se poate face față în urma slabelor retribuiri.

După aceasta salutându-Vă, domnilor deputați, de buna sosire și bucurându-mă, că Vă văd adunați la Episcopia noastră, pentru desăvârșirea lucrărilor ce cad în competența Sinodului eparhial și implorând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra D-Voastre și lucrărilor D-Voastră declar sesiunea a treia sinodată din periodul al XIX de deschisă.

Protocolul

Sinodului eparhial al diecezei ortodoxe române a Caransebeșului, periodul XIX, sesiunea III, convocat la Caransebeș pe Dumineca Samarincii, 2 Maiu 1926.

ȘEDINTA I

Președinte: P. S. Sa Episcopul diecezan **Dr. Iosif Tr. Badescu.**

Notar: **Romulus G. Ancușa.**

1. Sinodul eparhial este convocat cu literile arhieresti din 14 Aprilie 1926 Nr. 112 Pres., alăturate la acest protocol sub litera **A.**

2. Se începe cu sfânta liturgie și chemarea Duhului sfânt, celebrată în biserica catedrală de către P. S. Sa Arhiereul și Vicarul episcopesc Filaret Musta, și săvârșindu-se parastas pentru în Domnul fericirii: Arhiepiscopul și Mitropolitul Andreiu. episcopii Ioan și Nicolae, mecenații: Emanuil Gozdu, Ioan și Maria Trandafil, Vasile Stroescu, marii binefăcătorii: Dimitrie Hațegan, Dimitrie Peța. Dimitrie Miculescu, Costa Tismănariu, Elisaveta Peța, Trăilă Stroescu, Dimitrie Brumariu, Mihail Trașca și Iancu Temeș.

3. După terminarea slujbei dumnezeiești, deputații sinodați se adună în sala Primăriei orașenești, unde prin o deputațiune compusă din deputații: Traian Oprea, Dr. Aurel Oprea și Dr. Nestor Porumb invită pe P. S. Sa Dl Episcop diecezan Dr. Iosif Tr. Badescu, ca să binevoiască a veni pentru a deschide și conduce sinodul.

4. P. S. Sa sosind în sala ședințelor, cu cuvântarea alăturată sub **B)** deschide Sinodul.

5. La apelul nominal răspund 38 deputați, prezentându-și tot odată credinționalul și nou-aleși deputați: Aurel Moaca și Dr. Aurel Novac. Astfel sinodul se declară capace a-și începe lucrările.

6. Înainte de a se intra în ordinea de zi, Prea Sfinția Sa parentează în cuvinte bisericesti trecerea la cele vecinice a Inalt Prea Sfințitului Arhiepiscop și Mitropolit Vladimir Repeta al Bucovinei, martirul neamului și al bisericii din vremurile de grea încercare ale războiului mondial, a mecenatului Vasile Stroescu, carele în cele mai grele împrejurări ale școalelor noastre confessionale a venit să împartă ajutoarele sale cu o mână atât de bogată și a fostului controlor diecezan și asesor în Senatul episcopesc al Consistorului nostru diecezan protopresbiterul Spiridon Șandru carele în mai multe perioade a fost deputat la Sinodul epar. Sinodul, cu adânci regrete, ia act despre trecerea la cele eterne a acestor trei valoroși fii ai bisericii noastre și le eternizează memoria în protocolul ședinței de față, exprimându-și durerea prin sculare și cu cuvintele: Dumnezeu să-i ierte.

7. Se prezentează apoi următoarele acte:

a) Cererile deputaților Bornuz și Petru Fotoc pentru concediu pe prima zi a Sinodului și cererile deputaților Alexandru Butoarcă, Romulus Boldea, Ion Cimponeriu, Iancu Conciatu, Dr. Vasile Loichița și Gheorghe Popoviciu, pentru ca să li-se acorde concediu pe întreaga durată a sesiunii actuale.

b) Protocolul de cercetare și actele privitoare la scrutiniul alegerii deputaților mireni în cercul XVII. Teregova.

c) Actele alegerii de deputat mirean în cercul VIII Ciacova.

d) Actele alegerii de deputat mirean în cercul XVI. Caransebeș.

e) Renunțarea lui Dr. Petru Maier la mandatul său de deputat sinodal în cercul II. Logoji.

Se predă comisiunei verificatoare.

f) Raportul general al Consistorului diecezan, ca Senat bisericesc, pe anul 1925.

Se predă comisiunei bisericesti.

g) Raportul general al Consistorului diecezan, ca Senat școlar pe anul 1924/25.

Se predă comisiunei școlare.

h) Raportul general al Consistorului diecezan, ca Senat episcopesc pe anul 1925.

i) Raportul Consistorului diecezan despre încasarea competențelor diecezane pe anul 1925.

j) Socoțile fondurilor și fundațiilor pe anul 1925.

k) Proiectul de buget al eparhiei pe anul 1927.

l) Propunerea Consistorului diecezan cu privire la votarea unui spor de scumpete pe seama funcționarilor, văduvelor și orfanilor lor.

m) Socoata despre spesele anticipate în procesul pentru mănăstiri și Bilanțul fondului comunelor mixte pentru despărțirea ierarhică pe anul 1925.

n) Bilanțul și inventarul Librăriei și Tipografiei diecezane pe anul 1925.

Se predau comisiunei financiare.

o) Instrucțiunea pentru aplicarea statutelor fondului pentru pensionarea funcționarilor eparhiali și ajutorarea văduvelor și orfanilor lor.

Se predau comisiunei speciale.

p) Cererea preotului destituit Ioan Neagu din Gladna-română, pentru ca să fie reintegrat în postul său.

Se predă comisiunei petiționare.

8. La propunerea prezidiului, se purcede apoi la complectarea locurilor vacante din diferitele comisiuni, pe urma renunțării foștilor deputați sinodali Dr. Iuliu Coste și Dr. Gheorghe Labonțiu.

P. S. Sa Episcopul diecezan propune, iar

Sinodul eparhial alege:

a) În comisiunea verificatoare pe deputații:

Aurel Moacă.

Dr. Aurel Novac.

b) În comisiunea financiară pe deputatul: Dr. Aurel Novac.

c) În comisiunea specială pe deputatul: Aurel Moacă.

Anunțându-se proxima ședință pentru mâine-zi Luni, 3 Maiu 1926, ora 11 a. m., ședința prezentă se ridică.

D. c. m. s.

Președinte:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Episcop diecezan.

Notar:

Romulus G. Ancușa.

✠ Mitropolitul Vladimir

În ziua de 24 Aprilie a. c. înainte de amiază s'a stâns lin Î. P. Sf. Sa Mitropolitul Vladimir Repta. Înalt Prea Sfinția Sa a trecut la cele eterne în vârsta frumoasă de 85 ani după boală foarte îndelungată, care i-a făcut de mult cu neputință să-și îndeplinească datoria de arhipăstor.

Vasile, apoi Vladimir Repta, vlăstar de răzeși desnaționalizați a fost ca și predestinat pentru învățământul superior. Om blând, blajin, fire meditativă, meticuloasă în cercetările sale științifice, și-a început cariera ca profesor de Testamentul Nou la Institutul teologic din Cernăuți, predecesorul Facultății de Teologie, încă în anul 1873. Studiile pe care le făcuse la Cernăuți, Viena, Bonn, München și Zürich îl calificau pe Repta în chip deosebit chiar pentru această atât de importantă catedră teologică. Mai bine de două decenii Tladimir Repta a propovăduit dela înălțimea catedrei universitare adevărurile învățaturii creștine, le-a fundamentat psihologicește, le-a verificat în legătură cu studiul comparativ al religiunilor și a fost elevilor un bun sfetnic și pildă vie de urmat în conformitate cu magnific de simplele și întemeiatele precepte ale marelui apostol al ginților, Sf. Pavel.

Însă soarta a voit ca Repta în anul 1896 să treacă din învățământul superior în administrația bisericească unde-l așteptau toate onorurile la care putea râvni un muritor și după care nu s'a dorit defunctul

mitropolit. În anul 1896 vicar general, în anul 1898 episcop titular de Rădăuți, — încercarea austriacă de a îndulci nostalgia Românilor după trecutul național bisericesc, — în anul 1902 mitropolit al Bucovinei și al îndepărtatei Dalmații — iată drumul spre ierarhie al părintelui Vladimir Repta. În toată această vreme calitățile, prin care s'a distins ca profesor universitar, le-a pus în chip strălucit în serviciul bisericii: învățământul religios, ajutorarea săracilor, organizarea și salarizarea clerului, repararea bisericilor, îngrijirea de epitropii și opere de binefacere, în toate aceste domenii arhimandritul, episcopul și apoi mitropolitul Vladimir și-a pus tot devotamentul și toată munca lui sinceră.

Dar liniștea senină a catedrei universitare fu pierdută odată cu trecerea în administrația bisericească.

Mitropolitul Vladimir a fost sortit să poarte cărma bisericii în împrejurările cele mai grele și în vremurile cele mai neliniștite pentru Românii din Bucovina. Conștiința datoriei, sinceritatea credinței, meticulozitatea muncii și mai presus de toate blândețea sufletului au fost armele nedespărțite ale Mitropolitului. Dar în vremuri tulburi și zbuciumate, când credincioșii deosebiți etnicește de strămoșii noștri, sprijiniți însă cu rafinată diplomație de toate guvernele de la Viena, dădeau asalturi furioase contra integrității bisericii noastre strămoșești, mitropolia noastră mult încercată ar fi avut nevoie de un arhipăstor care să facă din cărja spada înfricoșată a dreptății și să fulgere cu ea pe deasupra capetelor celor răsvrâțiți. Mitropolitul Repta n'a avut firea aceasta combativă. Lui îi lipsia furtunosul avânt al lui Atanasie cel Mare, dânsul avea numai blândețea naivă a lui Grigorie de la Nisa. În astfel de împrejurări, cu prilejul marilor întruniri de protestare și de revendicare a drepturilor unui trecut sfânt dela 1903, 1904, 1905, 1906 și 1912 Mitropolitul Vladimir eră păstorul îndurerat că se sfășie turma. Credincios trecutului nostru național a păstrat cu sfințenie — întrucât i-s'a cerut dânsului —, în resămnare liniștită caracterul istoric al bisericii noastre, fără a privi la sclipirea săbiilor care se îndreptau spre noi. Bun și iertător, ca un adevărat preot creștin, a plâns în ceasuri de durere și i-a iertat pe toți, într'o vreme când credincioșii români se sbuciumau să smulgă biruința...

Bun și iertător, credincios datoriei sale a fost și în 1918, când a resistat hotărît cererilor guvernului austriac de a se demite din păstorie, dar tot așa de resemnat când spunea „*fie voia împăratului!*“

Biruința ostașului român liberând Bucovina, a liberat și biserica și pe chiriarhul ei. Sub stăpânirea strămoșească Mitropolitul Repta se pogoară liniștit în mormânt ca unul ce mai presus de toate și-a iubit turma fără nici o deosebire, cu sbucium sufletesc, cu resemnare, dar cu sinceritatea creștinului care iartă, iartă și suferă...

(„*Glasul Bucovinei*“.)

R. Cârdea

Impărăția lui Dumnezeu.

De: Preotul Romulus Novacoviciu.
(Continuare)

Dar nu numai atât. Impărăția lui Dumnezeu se va sălăslui în inimile noastre abia atunci, când ne pătrundem în toate libele ființii noastre de imperativul categoric al sublimelor cuvinte evanghelice, cuvinte, prin care un Ioan Botezătorul, acest titan al vieții ascetice, pregătește calea Domnului, și prin care Mântuitorul își începe activitatea Sa mesianică.

„*Pocățiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor*“ (Mat, 3, 2; 4, 17; Marcu, 1, 15; Luca, 4, 15.), sunt cuvinte eterne, prin traducerea în faptă a cărora se va putea întrupa abia în lume mareția covârșitoare a idealului evanghelic. Să fixăm bine acest lucru, împărăția lui Dumnezeu este viața adevărată, plină, activă, desăvârșită în iubire, în adevăr, în dreptate, în biné, în alinarea suferințelor fizice și morale, în facerea de milostenie, în jertfirea pentru aproapele; împărăția lui Dumnezeu este viața cu desăvârșire renăscută din marea păcatelor și rătăcirilor de tot soiul, morale și spirituale; este viața transformată prin încorporarea în lume a supremelor principii evanghelice, propoveduite de Christos; este viața sfântă și fără de prihană, unde nu mai poate fi vorba de silnicie, tiranie, de asuprire, de nedreptate, de cruzime, de minciună, de fariseism, de lingușire, de solnicie, ci: *Christos va locui în toți și în toate*.

Acest suprem ideal se va cuceri, va deveni realitate pentru noi abia, când sufletele noastre s'au spălat de toate petele morale în apele făcătoare de minuni ale băii spirituale, ale pocăinții. Căci cuvântul „*a ne pocăi*“, μετανοεῖν, înseamnă a ne schimba din temelie întreaga noastră cugetare despre lume; a da acestei vieți o nouă directivă, mai frumoasă, mai sublimă; a abandona vechile idei și sentimente; a avea prin urmare o cugetare spiritualizată, rupând cu desăvârșire firul, care ne leagă de viața noastră anterioară păcătoasă, fără un rost mai înalt. În original se zugrăvește această schimbare radicală a vieții noastre prin cuvintele: „*Μετανοεῖτε διὸτε ἑπισηλασεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν*“ (Mat., 4, 17.).

Divinul Mântuitor al sufletelor noastre ne zugrăvește plastic și sugestiv, cum prin pocăință adevărată și sinceră și cei mai păcătoși se pot

ridica moralicește, devenind chiar învățăcei ai lui luptând pentru lățirea împărăției lui Dumnezeu în lume. Căci zice Evanghelia: „*Dar ce vi-se pare vouă? Un om avea doi feciori, și mergând la cel dintâiu, i-a zis: fiule, mergi astăzi de lucrează în viaa mea. Iar el răspunzând a zis: nu voi; iar mai pe urmă căindu-se, a mers. Și mergând la celalt, a zis așijderea. Iar el răspunzând, a zis: Eu, doamne, voi merge, și n'a mers. Care dintr'acești doi a făcut voia tatălui său? Zis-au lui cel dintâiu. Zis-au lor Isus: amin zic vouă, că vameșii și curvele merg mai înainte de voi (de farisei) întru împărăția lui Dumnezeu. Că a venit la voi Iaan, în calea dreptății, și n'ați crezut lui; iar vameșii și curvele au crezut lui, dar voi văzând nu v'ați așit după aceea, ca să credeți lui.* (Mat., 21, 28—32.). Un vameș ca Matei este chemat la apostolie de Domnul (Mat., 9, 9—13; Marcu, 2, 14; Luca, 5, 27); păcătoasa Magdalena devine o sfântă, trăind în nemijlocita apropiere a Domnului (Mat., 26, 7—13; Marcu, 14, 3—9; Luca, 7, 37—50; Ioan, 12, 1—8); un capitalist ca Zacheu primește mântuirea din gura lui Christos (Luca, 19, 1—10), un tâlhar depe cruce pe trece cu Iisus în răni, (Luca, 23, 40—43), etc. Iată pilde elocvente despre ceea ce poate face pocăința!

E multă și profundă psihologie în convertirea unui păcătos la viața evanghelică. În momentele de pocăință adevărată păcătosul preface într'o viață cu totul nouă rătăcirile lui anterioare, fiul rătăcit în momentele de recunoaștere sinceră a căderii lui mișelești preface toate umilirile și amărăciunile vieții lui înjosite întru începuturile înălțătoare ale unei vieți demne.

„*Dar fără căință nu există renaștere.* Negreșit, păcătosul trebuie să se căiască, zice Oscar Wilde în „*De profundis*“. Dar pentru ce? Numai pentru că altfel n'ar fi în stare să înțeleagă ce a făcut. Clipa căinții e clipa inițierii. Mai mult încă; e mijlocul, prin care îți preschimbi trecutul“. Aceasta este dumnezeiasca învățătură, care se desprinde din pildele cu profund tâlc ale Mântuitorului, în care ni-se zugrăvește admirabil întorcerea la viață a multor păcătoși. Evanghelia glăsuște — pe lângă locurile indicate mai sus — de oaia cea rătăcită (Luca, 15, 3—7; Mat., 8, 11—14); de drahma cea perdută (Luca,

15, 8—10); de fiul cel rătăcit (Luca, 15, 11—32); de femeia prinsă în adulter (Ioan, 8, 3—11), etc.

Pocăința este deci cheia, cu ajutorul căreia deschidem porțile împărăției lui Dumnezeu, schimbându-ne din temelie viața anterioară păcătoasă. La Greci și la Romani nu eră cunoscut lucru acesta, eră cu neputință de conceput, cum cineva poate să-și preschimbe trecutul.

O aforismă gnostică greciască zice: *Chiar și zeii nu pot schimba trecutul*“. Iar un scriitor roman ca Terențiu grăiește: „*Factum fieri infectum non potest*“ (Phormio, V, 8, 45.).

Christos însă ne-a lăsat această învățătură sublimă, care putem schimba viața trecută într'una mai bună, mai curată; ne-a dăruit această mângâiere supremă în clipele cele mai desnădăjduite; ne-a împărțit convingerea, că și cei mai decăzuți pot să strălucească prin frumusețea morală a vieții lor, dacă au tăria de a se rupe din brațele păcatelor, spălându-și sufletele în băile tămăduitoare ale pocăinții.

(Urmează.)

IUDA

„*La Kiev s'a desvilit cu mare pompă monumentul ridicat lui Iuda Iscarloteanul. Monumentul reprezintă pe Iuda în mărime naturală, rupând crucea cu mâinile și în picioare călcând evanghelia*“. (Ziarele).

*Când ștreangul se rupse din creangă
Și putredul trup spânzurat
Se frânse prin mijloc în două
Și mațe din tin' s'au vărsat;*)*

*Tu Iudo! 'nplinit-ai menirea,
Ce Jidovii atuncea și-au dat . . .
De-atunci te condamn' omenirea
Pe tine și greul păcat.*

*Și corbii cu lacome ghiare
Purtatu-ți-a carne'a pustiui;
Dar duhul tău, Iudo — se pare
Plutește 'ntre oameni tot viu.*

*Te bucuri în iadul în care
Gătitu-ți-ai loc de-odihnit.
Pe-o clipă dureri infernale
Nu simți. Ești azi preamărit.*

*) Faptele Apostolilor c. 1, v. 18.

*O țară azi strâns-a parale,
Turnatu-le-a'n bronzul cioplit;
Kiewul în cânt de-osanale
Te-adoră, un idol dorit.*

*Rânjește scârboasa statuie,
Călcând evanghelie, cruce:
O țară pe soclu te suie,
O țară peirii se duce.*

*Rânjește tu Iudo! Te-adoară o țară!
Căci secolii trecut-au de-atuncea;
Te-apasă grozava povară,
Te-apasă: Golgota și Crucea.*

IOSIF DELAGLOB.

Pentru pacea lumii.

Vorbind despre un general rus, care acum în Serbia a ajuns să vândă gazete pe stradă, — un ziarist trăgea următoarea încheiere:

„Și rupând cu' trecutul, foștii boieri își cresc acum copiii în religia cu: Munca!”

Sunt oare bine chibzuit spusese acestui gazetar? A dat el dovadă de o cât de mărunță cumițenie, atunci când a înșirat pe mult răbdătoarea hârtie cuvintele de mai sus?

Nu știu cine, — judecând cât de puțin —, ar putea să-i dea dreptate. Căci în mințile puzderiei de cititori, nu altceva a căutat să altoiască ziaristul decât că generalul rus nici decum nu s'ar fi străduit, nici decum nu ar fi muncit atâta timp cât a slujit în armată. După acest ziarist, bietul general rus ar fi început să muncească, abia din clipa, în care s'a văzut nevoit să vândă ziare pe stradă.

Negreșit, că nu m'ași fi oprit asupra spuselor acestui gazetar, dacă nu ași vedea că în chipul acesta cugetă astăzi din ce în ce mai mulți. Vreau adică să spun că, astăzi își tot face drum credința, că numai cei de jos, — fie ei și vânzători de ziare, — se frământă se străduesc și muncesc. Și dimpotrivă, din zi în zi tot mai mult se înrădăcinează părerea, că cei ajunși pe treptele de sus, și-ar depăna clipele vieții fără a-și trudi cătuși de puțin nici trupul și nici mintea. Numai astfel ne putem lămuri cum un răspândit ziar nu s'a rușinat să tipărească neroada părere, că e destul să intri într'o slujbă înaltă pentru ca să poți să trândăvești pururea.

De unde vine această rătăcire?

Bineînțeles că punând această întrebare, — nu mă gândesc la cei cari numai pentru a-și face cât mai ademenitoare gazetele, — nu se codesc să ajute la răspândirea și întărirea credinței, că munca o săvârșesc numai cei de jos. Punând întrebarea de mai sus, mă gândesc însă la mulțimea celor mici, cari zoriți și orbiti fiind de

nevoi își închipue că mai marii oștilor și ai orașelor s'ar răsfăța aci pe pământ întocmai ca acolo, unde nu este nici durere, nici întristare, nici suspin. Căci, din nefericire puțini foarte puțini dintre cei de jos, vor să creadă, că tot omul, dela vlădică pâna la opincă este făcut să muncească, precum și pasărea este menită să sboare.

Așa de pildă: slujbașul de rând nu prea vrea să creadă că se sbuciumă și cel care de sus îl cârmuește, după cum nici soldatul nu-și închipuie că muncește din greu, și ofițerul, care dea călarele îi dă porunci. De asemenea nici școlarul nu vrea să creadă, că și profesorul de pe catedră își frământă pururea mintea. Dar mai ales în lumea celor cari muncesc cu palmele, nu prea poate să se altoească adevărul, sfântul adevăr, că opinirea nevăzută a acelora care își încordează puterile minții, este cel puțin deopotrivă de anevoioasă și istovitoare, ca și strădania văzută a acelora, cari aridică securea pentru a culca la pământ copacii din pădure. Drept aceea, nu arareori auzim cum plugarii și meșteșugarii, croind la planuri asupra copiilor lor, — vorbesc cu nechibzuință astfel: Să ne dăm copii la școlile cele mai înalte, pentru ca să le netezim drumul în spre o viață mai lesnicioasă și mai scutită de muncă.

Ei bine, — din această neîntemeiată părere, din această grea rătăcire izvorăște toată nemulțumirea în lume, toată frământarea, toată svârcolirea și toată goana după ceiace noi vedem la alții, și mai ales la cei cari stau mai sus decât noi. Și la rândul ei, toată această rătăcire țâșnește numai din slăbănoaga putere de pătrundere a minții omenești. Căci arareori omului îi este dat să vadă mai departe de lungui nasului. Sau mai lămurit: arareori ne este dat să putem citi în sufletele oamenilor, la cari râvnim; arareori poate omul să știe ceea ce se petrece și în inimile celorlalți.

Drept aceea, este aproape cu neputință, ca cel sărac să știe și să priceapă, că bogăția nu aduce numai decât omului și fericirea. Drept aceea, îndeobște cei cari au mărunte avuții înaltă cu neîncredere din umeri, atunci când aud că nici somn și nici poftă de mâncare nu au cei cari sunt chinuți de grija cârmuirii uriașelor lor bogății. Așa fiind, — foarte cu greu se mai poate da mai ales azi crezământ învățatului, care ne spune: Dacă tot omul ar putea citi ce se petrece în sufletele celorlalți s'ar găsi mai mulți, cari să doriască să se coboare mai degrabă, decât să se înalte. Așa fiind, — foarte cu greu mai vor cei de jos să creadă, că mărirea și bogăția nu te pot scuti nici de grije, nici de strădanie.

Căci astăzi, când atât de mult se ațâță războiul cel dintre noi, parcă nici nu mai vrem să știm și de adâncă înțelepciune, cu care Sf. Apostol Pavel ne povățuește: Astfel dar sunt multe mădulare, dar un singur trup. Și nu poate ochiul să zică mâinii: n'am trebuință de tine, sau capul iarăși nu poate să zică picioarelor: n'am trebuință de voi. Ci ale trupului mădulare, care par a fi mai slabe, sunt cu atât mai neapărat trebuitoare, pentru ca să nu fie desbinare în trup; ci mădularele să îngrijască deopotrivă unele de altele. Și dacă o parte a tru-

pului suferă, toate părțile suferă împreună; și dacă o parte a trupului ajunge în mare cinste, împreună se bucură toate părțile trupului.

Oricum, însă cred că și drept și de mare folos pentru pacea lumii ar fi, dacă și plugarilor ca și tuturor muncitorilor cu palmele, li s'ar plimba pe dinaintea veșnicul adevăr, că nici munca nu le-ar fi tihnită, și nici rodul muncii lor nu le-ar fi pus la adăpost, dacă deasupra noastră a tuturor n'ar veghia ochiul neadormit al capului țării, al miniștrilor, al generalilor, al prefectilor, al judecătorilor, ca și al tuturor slujbașilor mari și mici, cari pe la orașe și pela sate, deși nelucrând cu brațele își încordează mințile întru paza și apărarea noastră. Căci, vorba Sf. Apostol Pavel: Nu poate nici un măduțar al neamului să spună celuilalt: n'am trebuință de tine. Și mai ales, nimeni, întreg la minte fiind, nu poate spune că numai cei ce bat cu ciocanul sau aridică sapa, se trudesc.

M. Mihăileanu
Profesor, Pitești.

Dum. ort.

In tovărășia lui Isus.

Pe drumul lung și obositor ce mână dela Ierusalim la Emaus, mergeau doi oameni trudiți de cale. In mersul lor domol, în gesturi, în expresia feții pe care părea că plutește o umbră neagră, în ochii cufundați în orbite și plini de neînțelesuri — se vedea să sunt stăpâniți de emoțiuni puternice. O durere adâncă îi făcea să sufere și să nu ia seama nici la oboseală nici la lungimea drumului. Cine ar fi putut spune ce anume se petrecea înlăuntrul lor?

Fuseseră în Ierusalim pentru a lua parte la marile sărbători ale Paștilor. In fiecare an, la aceeaș dată, când întreaga fire dă de veste omului că a sosit timpul prefacerii, al înnoirii — porniau și ei către Ierusalimul de care li-se legau toate nădejtile, porniau spre Cetatea Sfântă spre a-și adăpa sufletele pustiite de arșița patimilor — din acele glasuri profetice ce isvorau din cărțile lor sfinte — isvor pururea răcoritor și alinător de dureri. Paștile erau doar sărbătoarea libertății, a slobozirii poporului din aspra robie a Egiptenilor, sărbătoarea iertării și a împăcării tuturor. Dece acum sunt abătuți și triști, dece în suflete nu mai stăpânește aceeaș veselie, ca până atunci? Minte lor plutește într'un întineric de moarte. Un gol adânc s'a deschis în inimile lor, la auzul celor petrecute în Sionul măririi. Cu pași șovăitori și plini de nedumerire, pășesc agale pe drumul prăfuit și lasă ca în

minte să vorbească amintirile, duiioasele amintiri despre Omul căruia și ei I-se închinaseră și se simțiseră atrași de el ca de o vrajă dumnezească.

Ei îl cunoștiau pe Iisus Mântuitorul de acum 3 (trei) ani, de când a început să răsune și pe văile arse ale Palestinei, cuvintele adevărate ale Mântuirii. Cu câtă ardoare nu-i sorbiau cuvântul, atunci când în seri răcoroase străbătea șatele și-i învăța pe toți, ca unul ce are putere, căile luminoase ale adevărului. Vestirea cuvântului Lui atrăgea mulțimile până în creerii munților și pe mările viforoase.

Mulți chiar și-au lăsat totul ce-i leagă de pământ și-l însoțesc pretutindeni. Ei toate acestea le știau și acum inima li se strânge de durere că profetul Acela blând și înțelept a trebuit să pătimească multe, multe, dela bătrâni și mai marii poporului. Par'că-l văd îngenunchind sub povara Crúcii, în drum spre Golgota, scaldat în sudoare, lovit, scuipat și batjocorit. In vârful dealului străjuiește o cruce cu brațele întinse spre depărtări, iar pe ea spânzură corpul bunului învățator.

Și când s'au întâmplat acestea toate? Tocmai acum de sărbătoarea Paștilor! Iată dece în inimile lor s'au săpat răni adânci, din cari sângerează picuri de dureri innăbușite.

Sunt trei zile dela această grozavă întâmplare și au auzit că Isus ar fi înviat, dar cum pot să priceapă ei lucrul acesta? Și cum merg așa îngândurați, înfiorați de povestea tristă a unei vieți, transportați cu ființa sus pe Golgota, simt par'că fierul pătrunzând în carne fragedă și se cutremură.

Cuvintele li amuțesc pe buze. Drumul se întinde în urmă-le ca o fâșie lungă, albă și prăfuită, ce se pierde, hăt departe, până sub culmea unui deal. Deodată se apropie de ei un străin a cărui înfățișare arată aceeași oboseală. Doar ochii, ochii Lui adânci și plini de strălucire trădau pe protetul încărcat de nădejdi sfinte. Cu glasul Lui duios îi întreabă: Ce sunt acestea de care vă întrebați între voi și sunteți triști? (Luca, 24, 17). Cei doi călători îl muștră, cum de numai el nu a auzit cele ce s'au petrecut în Ierusalim și s'apucă să-i povestească tot ce știau arătându-și jalea lor mare. Tovarășul de drum începe atunci să tâlcuiască Scripturile sfinte făcându-i să înțeleagă că aceste toate tre-

buiiau să se împlinească. „O nepricepuților și zăbavnici cu inima a crede toate câte au grăit prorocii“ spune străinul, făcând pe cei doi să sufere și mai mult.

Umbrele înserării încep să cuprindă întinsul nemărginit al firii. Roșiatică raze de amurg, întârziate pe culmi își mai trimit încă odată sărutul pe frunțile încrețite de nespuse dureri ale drumetilor noștri, apoi totul se cufundă în întunec. Zdrobit fiecare de amarul lui ajung într'un sat, bat la poarta unui om și pătrund înlăuntru. Slaba lumină de opaiț răscolea și mai mult tristele amintiri. Dar deodată întreaga casă este copleșită de o lumină orbitoare. Cei doi călători rămân înmărmuriți în tața tovarășului lor de drum, a cărui ființă este îmbrăcată într'o lumină vie și arzătoare.

Iar când îl văd că ia pâinea, o trânge și o binecuvântează, ca la Cina cea de Taină, întunecul din inimi dispare.

Chipul de lumină se face nevăzut. Cei doi cunosc acum că a avut înaintea lor pe însuși Isus cel înviat.

Atunci pentru prima oară, curățiți de îndoeală și neștiință își simt inimile arzând de dragostea Domnului. Invăpăiați de credinți și nădejdi nestinse pornesc în spre Ierusalim să dea de veste Apostolilor, lumii întregi să dea de veste, că Isus a înviat.

Incovoiați sub povara amarurilor ce izvorăsc din atmosfera încărcată de dureri rele și din care noi sorbim până în adâncul plămânilor, aerul ei otrăvitor, călătorește fiecare din noi pe drumurile vieții — drumuri cari se pierd în întunec. În sbârciturile frunții fiecăruia se citesc patimi și suferinți grele, frământări de neînțelese doruri. Oare câți dintre călători, găsindu-se la răspântii și-a ales calea Emausului, câți poartă în inimi povestea tristă a unei vieți jertfite în numele idealurilor mari — de pace și frăție între oameni? Închis fiecare în lanțurile de fier ale intereselor sale egoiste — nădăjdum de zor să ajungem ținta ce ne-am propus; dar oare, la capătul drumului nostru, vom avea parte de acea lumină, de acea fericire de care s'au bucurat Luca și Cleopa? Înlăuntru nostru se dau aceleași fatale lupte, cari s'au dat oarecând în Ierusalimul păcatului și din care de cele mai multe ori virtutea iese înfrântă, zdrențuită și

însângerată. Isgonită din inimi aleargă pe toate drumurile, ca o sârmană pribeagă și orfană, căutând trupul în care să se așeze. Ce tristă pribegie! De pretutindenea izvorăsc urletele clo-cotitoarelor patimi, inimile sunt zăvorite și împietrite. Iar dacă totuși se întâmplă câteodată să părăsim Ierusalimul păcatului și atrași de o lumină să ne lăsăm purtați de ea, în urma noastră patimile încep să urle mai puternic și fire nevăzute ne atrag tot în spre locul de urgie și blestem.

Înaintea ochilor nu vrem să vedem altceva decât ființa noastră adorată strălucind și ridicându-se deasupra tuturor. Atunci inima bate puternic, stăpânită de bucurii mari. Măririle și onorurile la cari pot ajunge în această viață unii muritori până într'atât pervestesc simțurile că nu mai pot percepe nimic din idealurile sfinte. Dar afară de acești îngâmfati se mai găsesc și alții, cari nu pot vedea înainte-le decât înfrângerii și ingenunchieri, vaet și suspinuri; pașii acestora merg tremurând spre prăpastia ce se deschide înainte dornică de a înghiți încă o viață. Ființele acestea lipsite de orice nădejde privesc cu groază la zădărnicia tuturor. Orice avânt ar mai încerca, îl vede pierdut în negură; aripile-i sunt tăiate, alții ia-u luat-o înainte, l-au copleșit cu strălucirea lor și ei se târae ca un vierme în umbră. Din pieptul unui asemenea om a secat demult izvorul cântului, șiroaie de lacrimi se preling pe obrazii supti.

Astfel vedem aproape întreaga lume, împărțită în două cete: unii formând convoiul celor fermecați de înalta poziție socială ce ocupă, alții un nesfârșit șireag de îndurerați jeluitori pentru cari zadarnice sunt și soare și verdeață și adevăruri vecinice.

Și cum stau și ascult rostogolirea valurilor acestui imens ocean de frământări ce mână neconținut sufletul omenească spre aceleași îngrozitoare prăpăstii, îmi las inima să sboare pe drumul Emausului evanghelic; acolo sunt sigur că va întâlni doi călători, în tovarășia cărora se găsește un profet luminat care le tâlcuiește neînțeleșurile vieții. Spre seară o lumină vie le descoperă în tovarășul lor pe însuși Mântuitorul Isus, unicul scop al preocupărilor lor mai de seamă. Din oameni neștiutori devin acum crainicii celui mai sfânt adevăr din câte a răsărit pe pământ: învierea lui Isus, învierea tuturor!

Pe drumurile vieții noastre călătorește acelaș dumnezeesc Invățător și Mântuitor; Ne întâmpină pretutindeni și cu aceeași îngrijorare și bunătate ne întreabă: ce sunt acestea ce cugețate în inimile voastre? Iar noi, supărați că un strein a venit să se amestece în gândurile noastre îl respingem cu o privire, cu un gest de indignare. Indurerat Mântuitorul pleacă și ca oarecând, când nu avea unde să-și plece capul, rătăcește prin pustiiurile sufletești ale secolului acestuia de progres și civilizație, nădăjduind că doar, doar îl va afla. O! Ce tovarăș bun i-ar fi! La-r strânge la pieptu-i, l-ar făcea să guste din plăcerile celor ai Lui, iar picura în inimă stropi de sânge din rana de pe Golgota, l-ar face nemuritor!

Cu tâlcul Său evanghelic ar lămuri fiecăruia calea, i-ar face pe toți să înțeleagă, că pentru a izbândi în viață nu este decât o singură cărare: aceea a virtuților, dintre cari cea mai înaltă constă în suprema jertfă a vieții pentru apărarea adevărului. Ramele noastre sufletești sunt adânci și amenință cu cangrena cea mai grozavă. Nu există pentru vindecarea lor decât singurul leac al Mântuitorului balsamul evanghelic. Leacul cu puteri miraculoase din Vitezda care a dat sănătate paralicului și apele Siloamului cari au făcut pe orbul din naștere să vadă, ce găesc acum în Scripturile sfinte. Nu pot însă să ne vindece și pe noi ceiace suferim atât de mult din pricină că trăim în îndoială și în neștiință. Singurul tovarăș al vieții, Mântuitorul Isus poate să ne smulgă din rătăcire și să ne ducă la lumină. Inzadar vom aștepta izbăvirea dela oameni, că nu o vom dobândi, iar cu mintea noastră imperfectă mai mult ne vom pierde. Tovărășia cu Isus ar fi în stare să făurească minunea ca valurile sbuciumărilor de astăzi să se transforme în mare lină scăldată în mii de raze aurii — pe frunțile încrețite vor străluci diademe de mult preț.

Celor tineri, ca și celor depe pragul mormântului, Mântuitorul ne întinde mâna și scormonește în cenușa sufletelor noastre — a gândurilor de tot felul, că doar va găsi scântea careia să-i dea viață din viața Sa.

Fi-vom noi în stare să ni-L apropiem și să ajungem acea seară minunată din Emaus, când să ne simțim inimile arzând de focul mântuirii?

Fi-vom noi în stare ca purificați prin această bae a renașterii să pornim în largul lumii și să vestim tuturor calea adevăratei vieți?

Pr. Gh. Țincă
Fântâna Domnească.

Ș T I R I

Sinodul eparhial al diecezei noastre, după patru ședințe și-a terminat lucrările Marti la ameză și astfel sesiunea actuală a fost închisă.

Sinoadele (adunările eparhiale) din diecezele surori ale bisericii noastre ortodoxe române din întreaga țară, în urma dispozițiilor privitoare la noua lege de organizare bisericească, și-au început și ele lucrările în Dumineca Samarinenții, a V-a după sf. Paști.

În ce privește Sinoadele eparhiale din Mitropolia noastră, sesiunea actuală a fost ultima din periodul de trei ani 1924—26, în care mai funcționăm pe baza statutului nostru organic, care a povățuit viața noastră bisericească timp de peste o jumătate de veac. Astfel, prin încheierea actualului period de trei ani, nu se încheie numai un simplu period de trei ani, ci se încheie un întreg capitol din istoria Mitropoliei noastre de dincoaci de Carpați, în care poporul drept credincios a înscris cele mai luminoase pagini din viața sa bisericească și națională.

Nou asesor consistorial. Sinodul nostru eparhial, în ședința sa a III-a din 3 Maiu a. c., a ales asesor ordinar la Senatul bisericesc pe pâr. secretar consistorial Romulus G. Ancușă.

Hirotonire. Marți, în 27 Aprilie a. c., P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret a binevoit a hirotoni întru presbiter pe diaconul Gheorghe Simion, ales preot în Răcăjdia.

Dumineca Samarinenții în Caransebeș.

În urma noiei legi de organizare a bisericii, locul Duminecei Tomei l-a luat Dumineca Samarinenții, căci de acum înainte în această zi își începe debaterile Sinoadele (Adunările) eparhiale.

La Caransebeș, această zi s'a serbat cu un fast deosebit. La st. liturgie a pontificat P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret, asistat fiind de protopresbiterii: Dr St. Pop I. Gheția (Buziaș), de preotul, F. Pop, G. Noaghea și P. Bancea. Ca diacon a

servit protodiaconul Sabin Evuțian, inspectorul învățământului secundar în Timișoara. Cântările liturgice le-a cântat cu un deosebit succes corul catedralei, sub conducerea clericului Constantin Vlad. La finea sf. liturgii s'a celebrat chemarea Duhului sfânt și parastas solemn pentru fericiții arhiepiscopi și mitropoliți Andreiu Șaguna și Vladimir Repta, pentru fericiții episcopi Ioan Popasu și Nicolae Popea, apoi pentru mecenaii Emanuil Gojdu, Ioan și Maria Trandafil, Vasilie Stroescu și pentru toți binefăcătorii eparhiei noastre. S'a cetit apoi, conform dispozițiilor testamentare, testamentul marelui Gojdu.

Donație de care nu s'a vorbit. Cu trecerea la cele vecinice a marelui basarabean Vasile Stroescu, nu s'a pomenit, între fapăturile sale pentru neam, donația ce o făcuse înainte cu 20 de ani. Scriitorul Dr. I. Duscian arată într'un ziar din capitală, că Vasile Stroescu, impresionat de expoziția română dela 1906 și de prima sa întâlnire la București cu reprezentanții românilor din țările subjugate, donase 200.000 Lei pentru ridicarea unei catedrale mărețe în capitala României. Vasile Stroescu se gândea ca această catedrală va trebui să devină locul de pelerinaj al tuturor românilor și întâia etapă în statorirea unității lor religioase, până ce vremile vor permite să se realizeze și unitatea națională.

Au trecut 20 de ani de atunci — zice numitul scriitor — și nimeni n'a mai vorbit de donația și propunerea marelui scriitor basarabean; oare nu este momentul acum, ca ceea ce nu s'a făcut în timp de douăzeci de ani, să se facă: deschiderea unei subscripții publice, participarea guvernului cu o sumă mai mare, pentru ca în curând să avem în capitala țării catedrala visată de Vasile Stroescu?

Concert. Cu ocaziunea Sinodului eparhial din Dumineca Samarinenicii, 2 Mai a. c., *Corul bisericii catedrale* a aranjat un concert bine reușit, care a întrecut toate așteptările noastre.

Fără să mai insistăm asupra modului de executare a singuraticilor puncte din program, credem, că este suficient să amintim, că marele compozitor, dl I. St. Paulian profesor T. Suverin, care cu atâta dragoste cercetează toate manifestările culturale îndată după concert a și grăbit pe bină, ca să aprecieze cu cuvintele elogioase prestațiunile corului și munca dirigintelui Const. Vlad, și dorindu-le tot odată ca aceeași râvnă și pentru cântările religioase și naționale să-i călăuzească și în viitor.

Semnele partidelor în alegeri. Din semnele stabilite de comisiunea centrală electorală pentru alegerile legislative din anul 1926, partidul liberal și-a ales semnul: **I**, blocul național-tărănesc o circomferință: **○**, iar partidul averscan trei linii tăiate între ele: **><**.

Iniințarea clasei IV-a la Căile Ferate Române. La 1 Mai curent s'au introdus la trenurile de persoane și mixte vagoane de cl IV. la care se vor libera jumătăți de bilete cl. III fără nici o reducere. Vagoanele de clasa IV vor fi formate din vagoane de marfă, în cari se vor așeza bănci.

Convocarea corpului electoral pentru alegerile parlamentare. Corpul electoral din tot cuprinsul țării a fost convocat pentru alegerile parlamentare.

Alegerile se vor face precum urmează:

Pentru Adunarea deputaților în ziua de 25 Maiu a. c.

Pentru Senat:

a) *In ziua de 28 Maiu*, luând parte la această alegere toți cetățenii români dela vârsta de 40 ani împliniți, cu votul obligatoriu, egal, direct și secret, pe circumscripții electorale, prin scrutin de listă;

b) *In ziua de 30 Maiu*, luând parte la această alegere, în colegii separate, membrii Camerilor de comerț, secția comercială; membrii Camerilor de comerț, secția industrială; membrii Camerilor de agricultură; precum și profesorii universitari, onorari, titulari și agregati și conferențiarilor definitivi, întruniți în colegii separate pe fiecare Universitate:

c) *In ziua de 10 Iunie* luând parte la această alegere toți membrii aleși ai consiliilor comunale urbane și rurale și ai consiliilor județene întruniți în colegiu separat.

Noile Adunări sunt convocate în București în ziua de 25 Iunie.

CONCURSE.

În baza decisului Venerabilului Consistor diecezan dtto 25 Noemvrie 1925 Nr. 4589 B ex. 1925, prin aceasta se publică concurs pentru întregirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune pe lângă parohul neputincios Partenie Mateiu din parohia de clasa a III-a din *Sintești*, protopresbiteratul Făgetului, pe lângă următoarele:

Emolumente:

1. $\frac{1}{3}$ din sesiunea parohială de 32 jugăre. Și anume $\frac{1}{3}$ din pachețele: dela „Luncă“ (6 jug.), dela „Seliște“ (8 jug.), dela „Rovini“ (8 jug.), dela „Rățișioni“ (8 jug.), dela „Rât“ (2 jug.).

2. $\frac{1}{3}$ din stola uzitată.

3. De locuință se va îngriji alesul capelan.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți a-și înainta cererile de concurs, adresate comitetului parohial din *Sintești*, Prea On. Oficiu protopresbiteral în Făget, având a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică, cu opt zile înainte de alegere, cu incuviințarea Prea On. Domn Protopres-

biter tractual, pentru a-și arăta aptitudinile în cântare, tipic și oratoric.

Dat în ședința comitetului parohial ort. român în Sintești, ținută la 18 Februarie 1926.

Dimitrie Iovanescu m. p. **Simion Curiaș** m. p.
președ. com. parohial notar com. paroh.

În conțelegere cu mine: **Sebastian Olariu** m. p., proto-presbiter tractual. 3—3

* * *

Pe baza literilor Venerabilului Consistor diecezan ddo 18 Ianuarie 1926 Nr. 5564 B ex. 1925, se escrie a doua oară concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru ocuparea postului de preot în parohia redusă de clasa III-a din *Boldur*, tractul protopresbiteral al Logojului, cu următoarele.

Emolumente:

1. O sesiune constatătoare din 28 jugere pământ și anume: 20 de jugere pământ arător, iar 8 jugere fânațe.

2. O grădină intravilană.

3. Stola uzitată.

4. Pentru locuință are a se îngriji alesul preot, și va avea să plătească dările după pământul cel folosește.

Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită rugărilor lor instruate conform normelor în vigoare, Prea Onoratului Oficiu Protopresbiteral din Lugoj, având a se prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare cu prealabila învoire a Protopresbiterului tractual, în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratoric, dar nici de cum în ziua alegerii.

Boldur, din ședința comitetului parohial ținută la 30 Ianuarie 1926.

Vasile Vodă
preș. com. par.

Iulian Blajovan
not. com. par.

În conțelegere cu mine: **Dr. George Popovici** protopresbiter.

Nr. 628. B. ex. 1926.

Acest concurs se publică cu adausul, că în baza aliniatului ultim din § 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie 1914 și respective 12 Aprilie 1914, Nr. 3058 B, ridicat și la valoarea de concluz sinodal eparhial cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința consistorială a senatului bisericesc ținută la 9 Aprilie 1926.

1—3

Fillaret Musta m. p.
Arhiepiscop-Vicar episcopesc.

* * *

Pe baza ordinațiunii Ven. Consistor diecezan ddo 1 Octomvrie 1925 Nr. 4183 B. ex. 1925, se escrie din nou concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru ocuparea postului de paroh

în parohia de clasa III din *Petnic*, protopresbiteratul Mehadii.

Emolumente:

1. Una sesiunea parohială și un intravilan de 400 st. □ destinat pentru grădină de legume, după cari alesul preot e deobligat a solvi dările anuale.

2. Una casă parohială constatătoare din 2 camere, 1. bucătărie, 1 cămară, podrum și una cameră, care va servi preotului de cancelărie și de ședințe comitetului parohial.

3. Salariu anual 200 Lei.

4. Venite stolare uzitate.

Recurenții își vor înainta cererile de concurs Prea On. Oficiu protopresbiteral din Mehadia, adresate Comitetului parohial din Petnic, având a se prezenta în vre-o Duminică s'au sârbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratoric, dar numai cu prealabila încuviințare a Prea On. Domn protopresbiter și nici de cum în ziua alegerii.

Petnic, din ședința comitetului parohial ținută la 24 Aprilie 1926.

Gheorghe Jurchescu **Constantin Giurginca**
preș. com. paroh. 1—3 not. com. paroh.

În conțelegere cu mine: **Ioan Pepa**, protopresbiter.

Publicațiune de licitație.

Comuna biserică ort. rom. din Lighed va ținea Duminică, la 16 Maiu a. c. ora 3 d. m. licitațiune publică, pentru zidirea casei parohiale.

Reflectanții vor depune 10% vadiu.

Condițiunile se pot vedea zilnic la oficiul parohial.

Oficiul parohial.

JUDECĂTORIA DE OCOL CARANSEBEȘ

Nr. 1029/926.

Publicațiune.

Judecătoria de ocol Caransebeș aduce la cunoștința generală, că la cererea Măriei Nicolaevicu (loc. în Valeaboul) a pornit procedura pentru anularea următorului document despre care se afirmă că s'ar fi furat și anume:

Un libel de depunere în valoare de Lei 100.030 și emis în Caransebeș la 27 Iunie 1922 de Banca Poporală instituit de credit și economii s. p. a. cu sediul în Caransebeș.

Deci, instanța invită pe posesorul documentului amintit ca în termen de un an dela inserarea a treia a publicațiunii în Buletinul Justiției din Cluj să prezinte documentul la instanță, pentru ca în caz contrariu instanța îl va declara nul, dacă petiționarul va cere aceasta din nou și termenul mai sus arătat va fi expirat.

Caransebeș, la 18 luna Martie anul 1926.

I. Viragh s. s. consilier.

Pentru conformitate
Grefier,

2—3

I. Draghici.

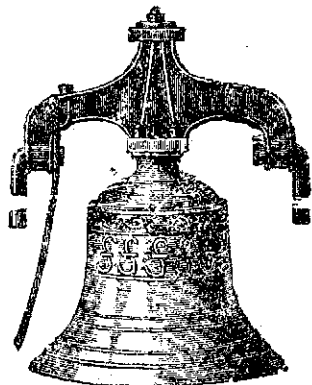
AVIZ!**AVIZ!**

Avem onoare a aduce la cunoștiința On. Public, că am deschis în Caransebeș, strada Lugojului Nr. 23, sub firma
INSTALAȚIILE FERRO-METALURGICE „VULCAN“

„C. ZISDA & COMP“.

O turnătorie pentru aramă și metal special ca

fosforbronz, manganbronz electrobronz special, aramă roșie, lagăr pentru osii (*Walzenlager*) de prima calitate, șuruburi (*Druckmutter*), roți spirale (*Schneckenräder*), teacuri pentru ceară (*Wackspresen*), cutii (*Büchsen*) și altele.

Apoi o turnătorie de

**fer și de
clopote**

pentru biserici și particulari, de orice mărime și din orice metal, pentru sunetul armonios al cărora luăm deplină garanță.

Primim spre executare orice lucrări de turnătorie în baza unui desen, ori model. Lucrările se efectuează în termen de 48 ore, solid, pe lângă garanția cea mai mare și

cu prețuri foarte estime.

PROPRIETAREA CONSISTORULUI DIECEZEI ORT. ROM. A CARANSEBEȘULUI.

Otel cu bun renume aproape de centru. Apa-duct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate.

**VILA
DOBOȘAN
BĂILE ERCULANE**

Regiune romantică de o frumusețe rară. Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Mai și până la sfârșitul lui Octomvrie.

Informațiuni la: Administrația „Vilei Doboșan“ dela Băile Erculane.